

1018 – 18. oktober

Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er blodrøde, skal de bli hvite som snø. Jes 1: 18.

Så snart synderen er avkledd alt han selv har å rose seg av, vil Gud bare forlate og trøste ham i alt.

Det er jo åpenbart gjennom hele Guds ord at synden er utslettet, og at Gud er nådig og brenner av kjærlig nidkjærhet etter å få forlate og trøste synderen. Men synderen vil ikke ha noen nåde. For med sin selvsikre natur, som han arvet fra Adam, tror han at han skal kunne møte Gud i egen kraft.

Denne holdningen er selve demningen i mennesket mot Guds nåde. Men er bare den demningen sprengt bort, da har Guds nåde fritt løp. Og da blir alt godt. Når bare et Adams barn bli ydmyket, så det vil ta imot nåde. Ikke bare vil la seg omvende og forlike med Gud. Men også vil oppgi alt sitt eget og ta imot nåde – bare som nåde. Å, da får dette mennesket straks forlatelse, ja, mye forlatelse. Da møter synderen den store tilgivende Guds barmhjertighet, som er en barmhjertighet uten grense eller slutt.

Du har synd på samvittigheten. Du går der nedtrykt og fordømt, og kan ikke gjøre noe som helst for å hjelpe deg ut av dette. Men hør! Du skal slippe. Du skal slippe å gjøre det aller minste, og slipper også å fortvile og gi opp. Lovpris Herren, hvem du så er, «han som forlater alle dine misgjerninger»!

Du har bare fortjent å aldri bli trøstet, men bare alltid og evig gå fortvilet og dømt. Men du skal slippe! Du skal få være glad. Du skal få kaste byrden din av deg og være fullkomment fri og glad, som om du aldri hadde syndet. Min sjel, lov Herren! Han som forlater alle dine synder.

Gud forlater synder, forlater alle synder, i alle sammenhenger og til alle tider. Og han forlater fullstendig uforskyldt. Lær bare først å kjenne den guddommelige forlatelsen, eller be Gud om troen, så skal alt bli godt!

Mange tror de forstår Guds nådes forlatelse svært godt. Og forstår likevel ikke noe som helst av det. Først må vi merke oss at forlatelse, eller nåde, er det helt motsatte av alt som heter fortjeneste. Paulus sier: «Er det av nåde, da er det ikke lenger av gjerninger. Ellers er ikke nåden lenger nåde. Men hvis det er av gjerninger, er det ikke lenger nåde. Ellers er heller ikke gjerningen lenger noen gjerning».

Forlatelse er også noe helt annet enn en unnskyldning. Gud unnskylder ikke synden, men forlater den. Derfor kan også alt forlates, selv om det slett ikke kan unnskyldes. For forlatelsen gis utelukkende av ren nåde. Det er som med et menneske, som etter hvilken som helst rett ikke kunne gå fri, men måtte dømmes og straffes. Men likevel nå i ren barmhjertighet blir benådet og satt fri fra alt sammen.

At Gud forlater, betyr at «han gjør ikke med oss etter våre synder, og gjengjelder oss ikke etter våre misgjerninger». Slik er Gud! Han gjør slett ikke med oss etter våre synder. Hvis Gud et eneste øyeblikk gjorde med oss etter våre synder, så ble ikke ett eneste menneske frelst. Men hele Kristi rike på jord er bare forlatelse over alle som i tro holder seg til Kristus. Ja, en konstant forlatelse, en fullstendig uforskyldt forlatelse og en total forlatelse.

Eller er det ikke sikkert nok at Gud forlater alle dine synder? Har ikke himmel, jord og helvete, ja, mennesker og ånder ettertrykkelig nok fått vite at Gud forlater alle synder? Og at ingen blir fordømt for syndens størrelse, men bare fordi de ikke har bruk for nåden?

Gud har selv i egen person forsikret oss om at han vil forlate synder. Det samme har han gjort i tusenvis av klare løfter gjennom profeter og engler. Ja, gjennom hans enbårne Sønn og hans apostler, og gjennom en stor skare evangelister.

Selv alle helvetes makter skal ikke kunne utslette dette vitnesbyrdet fra denne lysende hæren, eller frarøve oss vår visshet om syndenes forlatelse. Hele Bibelens innhold, fra begynnelse til slutt, er alt sammen utelukkende konsentrert om alt Gud har gjort for at vi skulle få syndenes forlatelse.

Selve loven var jo også bare gitt for at vi skulle lære å kjenne vår egen fortapte tilstand, og drives til Kristus for å motta forlatelsen. Og alt som Guds Sønn gjorde på jorden, det gjorde han for at vi skulle få syndenes forlatelse.

Han ble et menneskebarn, ble vår bror og stedfortreder, uttrykkelig for «å frelse sitt folk fra deres synder», som engelen sa. Han utgjøt sitt hellige blod til soning for verdens synder, som han selv uttrykkelig sier: «mitt blod blir utgytt til syndenes forlatelse».

Han innstiftet dåpen. I den tar han oss opp i en evig nådepakt. Han innstiftet nattverden, for at han stadig gjennom livet vårt i den kunne fornye sin forsikring om syndenes forlatelse. I «Fader vår» lærte han oss å be daglig og konkret: Forlat oss vår skyld.

Skulle han ha noen grunn til å gjøre alt dette, hvis det ikke var hans alvorlige mening og vilje å forlate synder? Gud har så visst ikke sendt sin Sønn til verden for å fordømme verden, eller bare for noe kortvarig jordisk gode!

Alt Herren har gjort står som en garanti for at han har en virkelig og alvorlig vilje til å forlate syndene våre, og på ny ta oss til seg som sine barn og kjæreste venner. Det er jo dette han har skapt oss til, og av bare nåde gitt oss det evige liv.